

Elias - Bilang Siyam

Nagsinungaling ang Propeta.

Jeff Pippenger

2023-10-11

Tinapos natin ang nakaraang artikulo sa pamamagitan ng isang sipi na tumutukoy sa "isang espiritu ng kasinungalingan." Ang sumusunod ay isa sa mga talata mula sa nasabing sipi.

“Ang mga ministrong hindi pinabanal ay naghahanay ng kanilang sarili laban sa Diyos. Pinupuri nila si Cristo at ang diyos ng sanlibutang ito sa iisang hininga. Samantalang ipinahahayag nilang tinatanggap nila si Cristo, niyayakap naman nila si Barabbas, at sa kanilang mga kilos ay sinasabi, ‘Hindi ang Taong ito, kundi si Barabbas.’ Mag-ingat ang lahat ng bumabasa ng mga salitang ito. Ipinagyayabang ni Satanas ang kaya niyang gawin. Iniisip niyang buwagin ang pagkakaisa na idinalangin ni Cristo na umiral sa Kaniyang Iglesia. Sinasabi niya, ‘Lalabas ako at magiging espiritong sinungaling upang iligaw ang aking makakaya, upang manuligsa, humatol, at magpalsu.’ Kapag ang anak ng pandaraya at huwad na saksi ay binigyan ng puwang ng isang iglesia na tumanggap ng dakilang liwanag at mga dakilang katibayan, itatakwil ng iglesiang iyon ang mensaheng ipinadala ng Panginoon, at tatanggapin ang pinakahindi-makatuwirang mga pahayag at mga huwad na palagay at mga huwad na teorya. Tinatawanan ni Satanas ang kanilang kahangalan, sapagkat nalalaman niya kung ano ang katotohanan.” Testimonies to Ministers, 409.

Hayaan na "ang anak ng pandaraya at bulaang saksi ay tanggapin ng isang iglesia na nagkaroon ng dakilang liwanag, dakilang katunayan, at itatakwil ng iglesiang iyon ang mensaheng ipinadala ng Panginoon, at tatanggap ng lubhang hindi makatuwirang mga pahayag, mga huwad na palagay, at mga maling teorya." Noong 1863, ang Millerite Adventism ay 'nagbalik' sa hindi makatuwiran at huwad na metodolohiya na ginamit ng apostatang Protestantismo at itinakwil ang pagtukoy ni William Miller sa pitong panahon ng Levitico dalawampu't anim. Ang paksa ng 'pagbabalik' ay kinatawan ng mga mapanghimagsik sa Mga Bilang labing-apat, nang nagpasya silang pumili ng isang kapitan at bumalik sa Egipto.

At sinabi nila sa isa't isa, Magtalaga tayo ng isang pinuno, at tayo'y bumalik sa Egipto. Mga Bilang 14:4.

Ang paksa ng "pagbabalik" sa apostatang Protestantismo ay inilarawan din sa pamamagitan ni Jeremias, nang sa ikalabinlimang kabanata ay sinabihan siya na maaaring makabalik sa kaniya ang mga Protestanteng bumagsak, ngunit siya ay hindi dapat "bumalik" sa kanila.

Hindi ako naupo sa kapulungan ng mga manunuya, ni nakipagdiwang; ako'y naupong nag-iisa dahil sa Iyong kamay; sapagkat pinuspos Mo ako ng poot. Bakit ang aking sakit ay walang patid, at ang aking sugat ay walang kagamutan, na tumatangging maghilom? Magiging lubos Ka bang parang sinungaling sa akin, at tulad ng mga tubig na natutuyo? Kaya't ganito ang sabi ng Panginoon: Kung ikaw ay manunumbalik, muli Kitang ibabalik, at ikaw ay tatayo sa harap Ko; at kung iyong ihihiwalay ang mahalaga sa hamak, ikaw ay magiging gaya ng Aking bibig;

manumbalik sila sa iyo, datapuwa't huwag kang manumbalik sa kanila. At gagawin Kitang sa bayang ito'y isang pinagtibay na pader na tanso; at sila'y makikipagdigma laban sa iyo, ngunit hindi sila mananaig laban sa iyo; sapagkat Ako'y sumasaiyo upang iligtas ka at upang iadya ka, sabi ng Panginoon. Jeremias 15:17-20.

Marahil ang pinakamalinaw na makahulagang paglalarawan ng simulain ng hindi pagbalik sa tumalikod na Protestantismo ay matatagpuan sa salaysay ng suwail na propeta, na naghatid ng mensaheng pagsaway kay Jeroboam, ang unang hari ng sampung lipi sa hilaga.

At sinabi ng hari sa tao ng Diyos, Sumama ka sa akin sa aking bahay, at magpahinga ka, at bibigyan kita ng gantimpala. At sinabi ng tao ng Diyos sa hari, Kahit ibigay mo sa akin ang kalahati ng iyong bahay, hindi ako papasok na kasama mo, ni kakain man ako ng tinapay ni iinom ng tubig sa dakong ito: Sapagkat gayon ang ipinag-utos sa akin sa pamamagitan ng salita ng Panginoon, na nagsasabi, Huwag kang kumain ng tinapay, ni uminom ng tubig, ni bumalik sa gayunding daan na iyong pinanggalingan. Kaya't siya'y yumaon sa ibang daan, at hindi bumalik sa gayunding daan na kanyang dinaanan nang siya'y pumaroon sa Bethel. 1 Mga Hari 13:7-10.

Ang suwail na propeta ay sinabihan ng Diyos na huwag bumalik sa daang pinanggalingan niya. Ang Adventismo ng mga Millerita ay lumabas mula sa Protestantismo, na kinakatawan ng Sardis, at hindi sila dapat bumalik. Bagaman lubos niyang nalalaman na hindi siya dapat bumalik sa daang pinanggalingan niya, isang bulaang propeta mula sa kaharian ni Jeroboam ang nagsabi sa kanya na sinabi ng Diyos na ang suwail na propeta ay dapat bumalik sa tahanan ng bulaang propeta at kumain kasama niya. Sa kabila ng tagubilin ng Diyos, iyon mismo ang kanyang ginawa. Nang siya'y nagsimulang kumain ng pagkain ng bulaang propeta, malinaw na sinasabi ng Bibliya na ang propeta ng Samaria ay nagsinungaling.

Ngayo'y may isang matandang propeta na naninirahan sa Bethel; at ang kaniyang mga anak ay dumating at isinaysay sa kaniya ang lahat ng gawa na ginawa ng tao ng Diyos nang araw na yaon sa Bethel: pati ang mga salitang kaniyang sinalita sa hari, isinaysay din nila sa kanilang ama. At ang kanilang ama ay nagsabi sa kanila, Aling daan ang kaniyang tinahak? Sapagkat nakita ng kaniyang mga anak kung aling daan tinahak ng tao ng Diyos na mula sa Juda. At sinabi niya sa kaniyang mga anak, Lagyan ninyo ng siyahan ang asno para sa akin. Kaya't nilagyan nila ng siyahan ang asno para sa kaniya; at sumakay siya roon, at sinundan ang tao ng Diyos, at nasumpungan niya itong nakaupo sa ilalim ng isang roble: at sinabi niya sa kaniya, Ikaw ba ang tao ng Diyos na nanggaling sa Juda? At sinabi niya, Ako nga. Nang magkagayo'y sinabi niya sa kaniya, Sumama ka sa akin pauwi, at kumain ng tinapay. At sinabi niya, Hindi ako makababalik na kasama ka, ni papasok na kasama ka; ni kakain ako ng tinapay ni iinom ng tubig kasama mo sa dakong ito: Sapagkat sinabi sa akin sa pamamagitan ng salita ng Panginoon, Huwag kang kakain ng tinapay ni iinom ng tubig doon, ni babalik ka sa daang iyong pinanggalingan. At sinabi niya sa kaniya, Ako man ay isang propeta gaya mo; at isang anghel ang nagsalita sa akin sa pamamagitan ng salita ng Panginoon, na nagsasabi, Ibalik mo siyang kasama mo sa iyong bahay, upang siya'y kumain ng tinapay at uminom ng tubig. Ngunit nagsinungaling siya sa kaniya. Kaya't bumalik siyang kasama niya, at kumain ng tinapay sa kaniyang bahay, at uminom ng tubig. 1 Mga Hari 13:11-19.

Ang suwail na propeta ay kumain at uminom kasama ang sinungaling na propeta ng Samaria, na ang ibig sabihin ay tinanggap niya ang mensahe ng isang propetang tumalikod, at tinanggihan ang mensahe ng Panginoon. Ang mensaheng iyon ay tapat niyang naihatid sa mismong araw ding iyon. Batid niyang lubos na hindi siya dapat bumalik, subalit ginawa niya pa rin. Ipinabatid sa atin ni Sister White na kung ang “anak ng pandaraya at bulaang saksi” ay tanggapin ng isang iglesyang pinagkalooban ng dakilang liwanag at dakilang mga katibayan, itatakwil ng iglesyang iyon ang mensaheng ipinadala ng Panginoon. Sa kasaysayan ng mga Millerite, ang unang anghel ay pinaliwanagan ang daigdig sa pamamagitan ng kanyang kaluwalhatian. Noong 1840, ang mensahe ng unang anghel ay naihatid sa bawat estasyon ng misyon sa buong daigdig.

Ang balita ng malapit nang pagparito ng Panginoon sa ating sanlibutan, na may kapangyarihan at dakilang kaluwalhatian, ay katotohanan; at noong 1840, maraming tinig ang tumindig upang ipahayag ito. Manuscript Releases, Tomo 9, 134.

Hindi naglaon, ang Adbentismong Millerita ay bumalik sa “kasinungalingan” ng metodolohiya ng apostatang Protestantismo, at itinakwil ang “mensahe ng Panginoon” na ipinadala ng Diyos sa pamamagitan ni William Miller. Itinakwil nila ang mensahe ni Moises na iniharap ni Elias, at ang “kasinungalingang” tinanggap sa pasimula ng kasaysayan ng mga Millerita ay kumakatawan sa “kasinungalingan” na pinaniniwalaan sa wakas; ang “kasinungalingan” na nagdadala ng matinding panlilinlang sa Adbentismong Laodiceano.

At sa lahat ng paglilinlang ng kalikuan sa mga napapahamak; sapagkat hindi nila tinanggap ang pag-ibig sa katotohanan, upang sila’y maligtas. At dahil dito ay ipapadala ng Diyos sa kanila ang isang makapangyarihang paglilinlang, upang maniwala sila sa kabulaanan: upang mahatulan silang lahat na hindi sumampalataya sa katotohanan, kundi nalugod sa kalikuan. 2 Tesalonica 2:10-12.

Tinatangka naming ipakita ang gampanin ni Elijah bilang isang sagisag, kaugnay ng magkakahalintulad na mga kasaysayan ng sungay ng Protestantismo at ng sungay ng Republikanismo sa panahong naghahari ang ikaanim na kaharian ng propesiya sa Bibliya. Ang kahirapan sa pagbubuklod sa paraang propetiko ng lahat ng mga usapin noong 1863, sa ganang akin, ay ang sari-saring magkakaugnay na mga linya na humahangga sa kaisipang "paliguy-ligoy na lohika." Ang tuwirang lohika ang laging pinakamainam na pamamaraan, subalit ang pagtukoy sa mga banal na katotohanan at sa ugnayan ng mga iyon sa isa't isa ay isang mahirap na gawain, sapagkat ang mga ito ay nasusumpungan sa Bibliya, "kaunti rito at kaunti roon."

Kanino niya ituturo ang kaalaman? At kanino niya ipauunawa ang doktrina? Sa mga inawat sa gatas at inihawalay sa mga suso. Sapagkat kailangang utos at utos, utos at utos; panuto at panuto, panuto at panuto; dito’y kaunti, at doo’y kaunti. Isaias 28:9, 10.

Mahirap din ang gawaing ito kapag ang pinatutungkulan mong madla ay binubuo ng mga may batid na sa mga pangunahing katotohanang iyong tinatalakay, ngunit may iba namang lubos na bago sa lahat ng ito. Halos lahat ng mga katotohanang ninanais kong bigyan ng pangkalahatang pagtalakay sa artikulong ito ay matatagpuan sa mga tapyas ni Habakuk. Upang maiwasang magmukhang gumagamit ako ng “paikut-ikot na pangangatwiran,” ipaaalam ko na muna kung saan

tayo patutungo bago pa tayo aktuwal na makarating doon.

Noong 1863, itinindig ng Laodiceanong Adbentismong Millerita ang isang larawan ng panibugho. Ang larawan ng panibugho ay kumakatawan sa una sa apat na salinlahi ng Laodiceanong Adbentismo.

Nang magkagayo’y sinabi niya sa akin, Anak ng tao, itaas mo ngayon ang iyong mga mata sa dakong hilaga. Kaya’t itinaas ko ang aking mga mata sa dakong hilaga, at, narito, sa dakong hilaga, sa pintuan ng dambana, ay naroon ang larawan ng paninibugho sa pasukan. Ezekiel 8:5.

Ang apat na salinlahi ng Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw ay kinakatawan sa iba’t ibang bahagi ng Kasulatan, ngunit ginagamit ko ang Ezekiel, kabanata walo, bilang pangunahing punto ng sanggunian. Ang dahilan nito ay sapagkat ang kabanata walo ay humahantong sa kabanata siyam. Sa Ezekiel, kabanata siyam, inilalarawan ang pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, at sa Testimonies, tomo lima, malinaw na tinutukoy ni Sister White ang katotohanang ito. Sa mga pahayag ni Sister White, malinaw niyang tinutukoy ang dalawang uri ng mga sumasamba sa Jerusalem kapag nagaganap ang pagtatatak. Ganoon din ang ginagawa ni Ezekiel, at ang uring hindi tatanggap ng tatak ay kinakatawan sa kabanata walo.

Ang uring hindi napipighati dahil sa sarili nilang pagbagsak sa espirituwal, ni nagluluksa dahil sa mga kasalanan ng iba, ay maiiwang walang selyo ng Diyos. Inaatasan ng Panginoon ang Kanyang mga sugo, ang mga lalaking may mga sandatang pamuksa sa kanilang mga kamay: ‘Sumunod kayo sa kanya sa buong lunsod, at hampasin ninyo; huwag magpatawad ang inyong mata, ni mahabag kayo; lipulin ninyo ang matatanda at ang mga kabataan, maging ang mga dalaga, at ang maliliit na bata, at ang mga babae; ngunit huwag kayong lumapit sa sinumang tao na may tanda; at pasimulan ninyo sa Aking santuwaryo. Kung magkagayo’y pinasimulan nila sa matatandang lalaki na nasa harap ng bahay.’

Dito natin nakikita na ang Iglesia—ang santuwaryo ng Panginoon—ang unang nakadama ng hampas ng poot ng Diyos. Ang matatandang lalaki, yaong mga pinakalooban ng Diyos ng dakilang liwanag at nakatayo bilang mga tagapag-ingat ng espirituwal na kapakanan ng bayan, ay tinaksilan nila ang ipinagkatiwala sa kanila. Kanilang iginigiit na hindi na natin kailangang humanap ng mga himala at ng namumukod-tanging kapahayagan ng kapangyarihan ng Diyos gaya ng sa mga unang araw. Nagbago na ang mga panahon. Ang mga salitang ito ay nagpapatibay sa kanilang di-paniniwala, at kanilang sinasabi: Ang Panginoon ay hindi gagawa ng mabuti, ni gagawa Siya ng kasamaan. Siya ay napakamaawain upang dalawin ang Kaniyang bayan sa kahatulan. Kaya, “Kapayapaan at katiwasayan” ang sigaw mula sa mga taong kailanman ay hindi na muling itataas ang kanilang tinig na gaya ng pakakak upang ipakilala sa bayan ng Diyos ang kanilang mga pagsalansang at sa sambahayan ni Jacob ang kanilang mga kasalanan. Ang mga piping asong ayaw tumahol ang siyang makararanas ng matuwid na paghihiganti ng isang Diyos na nalapastangan. Mga lalaki, mga dalaga, at maliliit na bata ay pawang malilipol na magkakasama. Testimonies, tomo 5, 211.

Ang ikawalong kabanata ay naglalarawan sa mga nasa Jerusalem—“the church”—na, sa ikaapat sa apat na salinlahi, ay ipinakikitang yumuyukod sa araw.

At dinala niya ako sa loobang-looban ng bahay ng Panginoon, at, narito, sa pintuan ng templo ng Panginoon, sa pagitan ng portiko at ng dambana, ay may humigit-kumulang dalawampu't limang lalaki, na nakatalikod sa templo ng Panginoon at ang kanilang mga mukha ay nakaharap sa silangan; at sinamba nila ang araw na nasa silangan. Pagkatapos ay sinabi niya sa akin, Nakita mo ba ito, O anak ng tao? Magaan ba sa sambahayan ng Juda ang paggawa ng mga kasuklamsuklam na ginagawa nila rito? sapagkat pinuno nila ang lupain ng karahasan, at muli silang nagbalik upang galitin ako; at, narito, inilalagay nila ang sanga sa kanilang ilong. Kaya't kikilos din ako sa poot; hindi ako magpapatawad, ni maaawa man; at kahit sila'y sumigaw sa aking mga tainga nang malakas na tinig, gayon ma'y hindi ko sila didinggin. Ezekiel 8:16-18.

Gaya ng nangyari sa masamang ulat ng sampung espiya, ang dalawampu't limang pinuno ng rebelyon na sumasamba sa araw ay "pinukaw" ang poot ng Panginoon. Ang batas sa Linggo ang "araw ng pagpukaw sa poot" na itinuturo ng mga propeta na darating. Ang ikasiyam na kabanata ay naglalarawan ng mga tumatanggap ng tatak ng Diyos sa gayon ding panahon, sapagkat ito'y pag-uulit at pagpapalawak lamang sa ikawalong kabanata.

"Ang pagtatatak na ito sa mga lingkod ng Diyos [Apocalipsis pito] ay siya ring ipinakita kay Ezekiel sa pangitain." Testimonies to Ministers, 445.

Noong 1863, sinimulan ng unang salinlahi ng Adventismong Laodiceano ang paglalagalag nito sa ilang. Ang propetikong kasaysayan na tumutukoy sa "larawan ng paninibugho" noong 1863 ay ang gintong guya ni Aaron. Ang mga katangiang propetiko ng gintong guya ay na ito ay isang larawan ng isang hayop, at ito ay ginto. Ang ginto ay sagisag ng Babilonya, kaya ang gintong guya ni Aaron ay ang larawan ng halimaw ng Babilonya. Ang larawan ng halimaw ay tanging binibigyang-kahulugan bilang ang pagsasanib ng iglesia at estado, na ang iglesia ang may kontrol sa ugnayang iyon.

Ngunit ano ang "larawan para sa hayop"? at paano ito mabubuo? Ang larawan ay ginagawa ng hayop na may dalawang sungay, at ito ay isang larawan para sa hayop. Tinatawag din ito na larawan ng hayop. Kung gayon, upang matutuhan kung ano ang anyo ng larawan at kung paano ito bubuin, dapat nating pag-aralan ang mga katangian ng mismong hayop—ang Papado.

"Nang ang sinaunang iglesia ay naging tiwali sa paglihis mula sa kapayakan ng ebanghelyo at sa pagtanggap ng mga rito at kaugalian ng mga pagano, nawalan siya ng Espiritu at kapangyarihan ng Diyos; at upang pamahalaan ang mga budhi ng mga tao, hinanap niya ang suporta ng kapangyarihang sekular. Ang naging bunga ay ang Kapapahan, isang iglesia na kumontrol sa kapangyarihan ng estado at ginamit ito upang isulong ang sarili niyang mga layunin, lalo na para sa pagpaparusa sa 'heresy.' Upang makabuo ang Estados Unidos ng isang larawan ng hayop, ang kapangyarihang pangrelihiyon ay dapat makontrol ang pamahalaang sibil sa gayong paraan na ang awtoridad ng estado ay gagamitin din ng iglesia upang maisakatuparan ang sarili niyang mga layunin." The Great Controversy, 443.

Ang biserong ginawa ni Aaron ay inanyuan noong tinatanggap ni Moises ang Sampung Utos. Ipinagbabawal ng ikalawang utos ang pagsamba sa mga diyos-diyosan, at naglalaman ito ng

bahagyang paglalarawan ng katangian ng Diyos, sa pagtukoy nito sa Diyos bilang isang Diyos na mapanibughuin.

Huwag kang gagawa para sa iyong sarili ng anumang larawang inanyuan, ni ng anumang wangis ng anuman na nasa langit sa itaas, o nasa lupa sa ibaba, o nasa tubig sa ilalim ng lupa: Huwag kang yuyukod sa kanila, ni paglingkuran sila; sapagkat ako, ang Panginoon mong Diyos, ay isang Diyos na mapanibughuin, na dinadalaw ang kalikuan ng mga ama sa mga anak hanggang sa ikatlo at ikaapat na salinlahi ng mga napopoot sa akin; at nagpapakita ng kagandahang-loob sa libu-libo ng mga umiibig sa akin at tumutupad sa aking mga utos. Exodo 20:4-6.

Ang larawan ni Aaron ng ginintuang guya, yamang ito'y isang idolo, ay kumakatawan sa isang larawan ng paninibugho, sapagkat ito ang nagbunga ng matuwid na poot na nag-udyok kay Moises na ihagis at basagin ang unang dalawang tapyas ng Sampung Utos. Nilalayon naming ipakita na ang huwad na tsart ng 1863 ay kinakatawan ng ginintuang guya ni Aaron. Ang paninibugho ng Diyos ay nahayag laban sa ginintuang guya ni Aaron, sapagkat ang ginintuang guya ay kumakatawan sa isang huwad na diyos. Ang guya ay ang huwad na representasyon ng Diyos. Ipinahayag ni Aaron na ito'y kumakatawan sa mga diyos na nagligtas sa kanila mula sa pagkaalipin sa Ehipto. Ang dalawang tapyas na binali ni Moises sa mismong pangyayaring iyon ay isang "transkript" ng likas ng tunay na Diyos, ang Diyos na siyang tunay na naglabas sa kanila mula sa Ehipto. Ang huwad na tsart na ginawa noong 1863 ay isang larawan ng paninibugho, sapagkat binasag nito ang dalawang tapyas ng ikalawang kabanata ni Habakuk sa pamamagitan ng pag-alis sa pitong panahon ng panunumpa ni Moises.

Nakita ko na ang tsart noong 1843 ay pinatnubayan ng kamay ng Panginoon, at na hindi ito dapat baguhin; na ang mga bilang ay ayon sa Kanyang nais; na ang Kanyang kamay ay nasa ibabaw nito at itinago ang isang kamalian sa ilan sa mga bilang, anupa't walang sinuman ang makakakita nito, hanggang sa inalis ang Kanyang kamay. Early Writings, 74, 75.

Higit pa rito, idinugtong ni Ellen White sa kautusang huwag baguhin ang tsart ng 1843 ang pagbubukod na "maliban kung sa pamamagitan ng inspirasyon."

“Nakita ko na ang lumang tsart ay pinatnubayan ng Panginoon, at na ni isa man sa mga pigura nito ay hindi dapat baguhin maliban sa pamamagitan ng inspirasyon. Nakita ko na ang mga pigura ng tsart ay ayon sa nais ng Diyos na maging ang mga iyon, at na ang Kanyang kamay ay nasa ibabaw at tinakpan ang isang pagkakamali sa ilan sa mga pigura, upang wala ni isa mang makakita nito hanggang sa alisin ang Kanyang kamay.” Spalding at Magan, 2.

Naninirahan sina James at Ellen White kasama ang pamilya ni Otis Nichol, nang inihanda at nilimbag ni Nichol ang tsart ng 1850. Ang tanging bagay na "binago" sa tsart ng 1850 ay ang paggamit ng taong "1844" upang ipalit sa taong "1843" na noon ay kinakatawan sa tsart ng 1843. Ang tanging "binago" ay isang pagtutuwid sa "pagkakamali" na tinakpan ng Diyos ng Kanyang kamay. Ang inspirasyon ng propetisa ay naroon sa mismong tahanan kung saan ang tsart ng 1843 ay "binago" tungo sa tsart ng 1850, at ang pitong panahon ng Levitico 26 ay nanatiling nakatala sa tsart na iyon, gaya ng pagkakatala nito sa tsart ng 1843.

Ang Ikalawang Utos ay naglalaman ng isa pang bahagi ng palaisipan ng propesiya, sapagkat ipinahahayag nito na binibilang ng Diyos ang mga salinlahi hanggang sa dalawin Niya ang nagaganap na kasamaan. Noong 1863 ay nagsimula ang una sa apat na salinlahi ng Seventh-day Adventist Church, sapagkat nagwakas na noon ang kilusang Millerite.

Ang dalawang tapyas ng Sampung Utos ay nagsisilbing tipo ng dalawang tapyas ni Habakuk, ngunit nagsisilbing tipo rin ang mga ito ng dalawang tinapay na iwagayway sa Pentecostes, na siyang tanging handog sa paglilingkod ng santuwaryo na kinapapalooban ng kasalanan. Ang pagpapamalas ng kapangyarihan ng Diyos sa pagkakaloob ng Sampung Utos, ang pagpapamalas ng kapangyarihan ng Diyos sa pagbubuhos sa Pentecostes, at ang pagpapamalas ng kapangyarihan ng Diyos sa kasaysayan ng dalawang tsart ng mga Millerita, ay pawang nagsisilbing tipo ng huling pagpapamalas ng pagbubuhos ng Espiritu Santo sa huling ulan. Ang dalawang tinapay na iwagayway sa Pentecostes ay kumakatawan sa isandaan apatnapu't apat na libo na itinatanghal bilang isang watawat sa panahon ng huling ulan.

Ang mga tinapay na handog na iniuugoy sa kapistahan ng Pentekostes ay dapat ihanda na may “pampaalsa,” na sumasagisag sa kasalanan, ngunit ang pampaalsa ay napupuksa sa pamamagitan ng proseso ng pagluluto sa hurno.

Samantala, nang magkatipon ang isang di-mabilang na karamihan ng mga tao, anupat nagtatapakan sila, sinimulan niyang sabihin, una sa lahat, sa kaniyang mga alagad, “Mag-ingat kayo sa pampaalsa ng mga Fariseo, na siyang pagpapaimbabaw.” Lucas 12:1.

Ang mga tinapay na iniwagayway ay isang handog ng mga unang bunga.

Kayo’y maglalabas mula sa inyong mga tahanan ng dalawang tinapay na iwagayway, na may sukat na dalawang ikasampung bahagi; yari ang mga ito sa pinong harina; paiinin ang mga ito na may lebadura; sila ang mga unang bunga ukol sa Panginoon. Levitico 23:17.

Ang isandaan at apatnapu’t apat na libo ay ang handog ng unang bunga sa mga huling araw.

At nakita ko, at narito, ang Kordero ay nakatayo sa bundok ng Sion, at kasama niya ang isandaan apatnapu’t apat na libo, na may nakasulat sa kanilang mga noo ang pangalan ng kaniyang Ama. At nakarinig ako ng isang tinig mula sa langit, na gaya ng tinig ng maraming tubig, at gaya ng tinig ng isang malakas na kulog: at narinig ko ang tinig ng mga manunugtog ng alpa, na tumutugtog sa kanilang mga alpa: At umawit sila na wari’y isang bagong awit sa harap ng trono, at sa harap ng apat na buháy na nilalang, at ng mga matanda: at walang sinuman ang makatututo ng awit na iyon, maliban sa isandaan apatnapu’t apat na libo, na mga tinubos mula sa lupa. Ito ang mga hindi nadungisan sa mga babae; sapagkat sila’y mga birhen. Ito ang mga sumusunod sa Kordero saan man siya pumaroon. Sila’y tinubos mula sa gitna ng mga tao, bilang mga unang bunga sa Diyos at sa Kordero. At sa kanilang bibig ay hindi nasumpungan ang anumang daya; sapagkat sila’y walang kapintasan sa harap ng trono ng Diyos. Apocalipsis 14:1-5.

Ang uri ng mga mananamba sa mga huling araw na kailanman ay hindi mamamatay, na kinakatawan ni Elias, ay lubos nang napagtagumpayan ang kasalanan, sapagkat ang apoy ng

pagdadalisay na ipinapataw sa kanila ng Sugo ng Tipan ay lubos na dumadalisay at nag-aalis ng lebadura mula sa mga anak ni Levi.

Narito, aking susuguin ang aking sugo, at ihahanda niya ang daan sa harap ko; at ang Panginoon na inyong hinahanap ay biglang darating sa kaniyang templo, ang Sugo ng Tipan, na inyong kinalulugdan; narito, siya'y darating, sabi ng Panginoon ng mga hukbo. Ngunit sino ang makatatagal sa araw ng kaniyang pagdating? at sino ang makakatayo kapag siya'y nahayag? sapagkat siya'y gaya ng apoy ng tagapadalisay, at gaya ng sabon ng mga tagapagpapati. At siya'y uupo na parang tagapadalisay at tagapaglinis ng pilak; at kaniyang dadalisayin ang mga anak ni Levi, at lilinisin sila na gaya ng ginto at pilak, upang sila'y maghandog sa Panginoon ng handog sa katuwiran. Kung magkagayo'y ang handog ni Juda at ng Jerusalem ay magiging kalugud-lugod sa Panginoon, gaya ng sa mga unang araw, at gaya ng sa mga taong una. Malakias 3:1-4.

Ang handog na “gaya ng mga araw noong una” ay ang handog na iwinawagayway sa Pentecostes ng dalawang tinapay. Ito ay itinaas bilang handog, na tumutukoy sa dalawang propetang pinaslang sa mga lansangan, na pagkatapos ay itataas sa langit bilang isang watawat, sa pasimula ng krisis ng batas sa Araw ng Linggo.

Nang ginawa ni Aaron ang kaniyang gintong guya, ipinahayag niya na ang guya ang mga diyos na naglabas sa kanila mula sa Egipto, at pagkatapos ay idineklara niya ang isang kapistahan para sa Panginoon.

At tinanggap niya ang mga iyon mula sa kanilang kamay, at hinugis niya iyon sa pamamagitan ng buril, matapos niya itong gawing guyang binubo; at kanilang sinabi, Ito ang iyong mga diyos, O Israel, na nag-ahon sa iyo mula sa lupain ng Egipto. At nang makita iyon ni Aaron, nagtayo siya ng isang dambana sa harap nito; at si Aaron ay nagpahayag at nagsabi, Bukas ay kapistahan sa Panginoon. Exodo 32:4, 5.

Nang humiwalay ang hilagang kaharian ng Israel sa timugang kaharian ng Juda, si Jeroboam, ang unang hari ng Israel, ay sadyang nagpasimula ng huwad na pagsamba sa dalawang lungsod, nagbigay ng gayunding pahayag tulad ni Aaron, na ang kaniyang dalawang gintong guya ang mga diyos na nag-ahon sa kanila mula sa Egipto, at nagtalaga ng isang huwad na kapistahan gaya ng ginawa ni Aaron.

At nagsabi si Jeroboam sa kanyang puso, Ngayo'y babalik ang kaharian sa sambayanan ni David. Kung ang bayang ito ay aahon upang maghandog sa bahay ng Panginoon sa Jerusalem, kung magkagayo'y babaling muli ang puso ng bayang ito sa kanilang panginoon, kay Rehoboam na hari ng Juda; at ako'y kanilang papatayin, at babalik sila kay Rehoboam na hari ng Juda. Kaya't ang hari ay sumangguni, at gumawa ng dalawang guya na ginto, at sinabi sa kanila, Mahirap para sa inyo ang umakyat sa Jerusalem; narito ang iyong mga diyos, O Israel, na nag-ahon sa iyo mula sa lupain ng Egipto. At inilagay niya ang isa sa Bethel, at ang isa ay inilagay niya sa Dan. At ang bagay na ito ay naging kasalanan; sapagkat ang bayan ay naparoon upang sumamba sa harap ng isa, hanggang sa Dan. At gumawa siya ng isang bahay ng mga mataas na dako, at nagtalaga ng mga saserdote mula sa mga pinakababa sa bayan, na hindi sa mga anak ni Levi. At nagtakda si Jeroboam ng isang pista sa ikawalong buwan, sa

ikalabing-limang araw ng buwan, gaya ng pistang nasa Juda, at naghandog siya sa ibabaw ng dambana. Gayon ang ginawa niya sa Bethel, na naghahandog sa mga guya na kanyang ginawa; at inilagay niya sa Bethel ang mga saserdote ng mga mataas na dako na kanyang ginawa. Kaya't naghandog siya sa ibabaw ng dambanang ginawa niya sa Bethel sa ikalabing-limang araw ng ikawalong buwan, sa buwan na kanyang binalak sa kanyang sariling puso; at nagtakda ng isang pista para sa mga anak ni Israel: at naghandog siya sa ibabaw ng dambana, at nagsunog ng kamangyan. 1 Mga Hari 12:26-33.

Ang Dan ay nangangahulugang paghatol, at kumakatawan sa estado; ang Bethel ay nangangahulugang bahay ng Diyos. Tulad ng rebelyon ni Aaron at ng rebelyon ni haring Jeroboam, tinutukoy ng mga simbolo ang pagsasanib ng simbahan at estado na sa kahuli-hulihan ay magaganap sa batas sa Linggo sa Estados Unidos.

Ang batas ng Linggo ay nagaganap sa katapusan ng Adbentismo, at sa pasimula ng Adbentismo, ang kilusan, na kinilala na bilang sungay na Protestante noong tag-araw ng 1844, ay nagkaisa sa bisa ng batas kasama ang sungay na Republikano. Kaya, ang paghihimagsik nina Aaron at Jeroboam ay kumakatawan kapwa sa 1863 at sa nalalapit na batas ng Linggo.

Ang dahilan kung bakit dinadalisay ng sugo ng tipan ang “mga anak ni Levi” at hindi ang alinman sa iba pang mga lipi ay sapagkat sa paghihimagsik na may kinalaman sa ginintuang guya ni Aaron, ang mga Levita ang pumanig kay Moises. Bunga ng kanilang katapatan, sila’y itinalaga bilang liping kumakatawan sa pagkasaserdote, isang karangalang dating itinakda na buuin ng mga panganay sa bawat lipi. Ito ang dahilan kung bakit tiniyak ni Jeroboam na ang kaniyang huwad na pagkasaserdote ay hindi mula sa mga anak ni Levi, at sa halip ay ginawa niyang “mula sa pinakamababang uri ng bayan, na hindi mula sa mga anak ni Levi.”

Ang mga anak ni Levi ay yaong mga pinadalisay sa pamamagitan ng apoy, bilang isang estandarte o handog na iniwawagayway, sa panahon ng krisis ng batas ng Linggo. Ang kasaysayan ng krisis ng batas ng Linggo sa mga huling araw ay isinagisag ng krisis noong 1863, nang ang bagong natukoy na sungay na Protestante ay naging ligal na nakaugnay sa sungay na Republikano. May isa pa tayong linya ng kasaysayan na dapat talakayin bago tayo magsimulang pag-aralan ang mga siping katatapos lamang nating banggitin.

Ang linyang iyon ay ang taong 1856, at tatalakayin namin iyon sa aming susunod na artikulo.

Ang pagdating ni Cristo, bilang ating Dakilang Saserdote, sa Kabanal-banalang Dako para sa paglilinis ng santuwaryo, na ipinakikita sa Daniel 8:14; ang pagdating ng Anak ng Tao sa Matanda sa mga Araw, gaya ng iniharap sa Daniel 7:13; at ang pagdating ng Panginoon sa Kanyang templo, na ipinanghula ni Malakias, ay mga paglalarawan ng iisang pangyayari; at ito rin ay kinakatawan ng pagdating ng lalaking ikakasal sa kasalan, na inilarawan ni Cristo sa talinghaga ng sampung dalaga, sa Mateo 25. *The Great Controversy*, 426.